

Lucy Score

Lucruri pe care le-am lăsat în urmă

Traducere din limba engleză de
Oana Dușmănescu

TREI

1. Un burrito la înmormântare

Sloane

Leagănul scârțâia ritmic sub mine. Mă foloseam de un singur deget de la picior ca să-mi fac vânt în dușumeaua de pe verandă. Răcoarea lunii ianuarie se strecura pe sub pătură și pe sub numeroasele mele straturi de haine. Dar nu avea ce rău să-mi mai facă, pentru că eu eram deja înghețată pe dinăuntru.

Mi-a atras atenția coronița de Crăciun pleoștită, agățată pe ușa movulie de la intrare.

Trebuia s-o dau jos.

Trebuia să mă întorc la treabă.

Trebuia să mă duc la etaj și să mă dau cu deodorantul de care uitasem cu desăvârșire.

Se pare că trebuia să fac o mulțime de lucruri. Toate mi se păreau imposibile, ca și cum, dacă aș fi intrat în casă și aș fi urcat scările până în dormitor, aș fi irosit aceeași cantitate de energie pe care aș fi consumat-o pentru o drumeție până în vârful Everestului.

Îmi cer scuze, Knockemout. Va trebui să accepți o bibliotecară transpirată.

Am tras în piept o gură de aer tăios ca o lamă. Era haios că trebuia să-mi reamintesc un lucru atât de simplu ca respirația. Durerea avea felul ei aparte de a se strecura peste tot, chiar și atunci când erai pregătit s-o înfrunți.

Am luat cana tatei, pe care scria LACRIMILE CONSILIERULUI INAMIC, și am sorbit o înghițitură revigorantă din vinul de la micul-dejun.

Urma să-mi petrec restul zilei în căldura sufocantă de la Knock 'Em Stiff, salonul funerar din Knockemout, care purta un nume atât de ireverențios. Termostatul casei de pompe funebre nu cobora niciodată sub 24 de grade ca să facă pe plac bătrânilor cu sânge subțire care se adunau acolo de obicei.

Am suflat un norișor argintiu. Când acesta s-a risipit, am deslușit mai clar casa din vecini.

Era o clădire banală, cu două etaje, cu ziduri cafenii și împrejurimi funcționale.

Ca să fiu mai clară, casa mea victoriană și sofisticată făcea ca majoritatea locuințelor din zonă să pară plictisitoare, în comparație cu veranda care o înconjura în întregime și cu foișorul ei nesuferit. Dar locul de alături era pustiu, ceea ce făcea ca acest contrast să fie și mai ușor de remarcat. Singurele semne de viață de mai bine de zece ani încoace se limitau la echipa care venea să întrețină curtea și la vizitele sporadice ale imposibilului său proprietar.

M-am întrebat de ce n-o vânduse pur și simplu sau de ce nu o arsesse din temelii. Sau ce mai făceau oamenii absurd de bogați cu casele care păstrau înăuntrul lor numeroase umbre și secrete.

Mă enerva faptul că încă era a lui. Că încă stătea acolo, din când în când. Niciunul dintre noi nu-și dorea

povara acelor amintiri. Niciunul dintre noi nu voia să tragă o linie de demarcație între proprietăți.

Ușa de la intrare s-a deschis și a părut mama.

Pentru mine, Karen Walton fusese întotdeauna frumoasă. Chiar și astăzi, cu toată suferința proaspăt întipărită pe față, era tot frumoasă.

— Ce părere ai? E prea mult? a întrebat ea, rotindu-se lent în noua ei rochiță neagră.

Decolteul *bateau* elegant și mânecile lungi se completau cu o fustă cochetă, aproape festivă, din tul de culoare închisă, care însă scliffea. Părul ei blond și îngrijit era dat pe spate cu ajutorul unei bentițe de catifea.

Prietena mea Lina mersese cu noi la cumpărături, cu câteva zile în urmă, ca să ne ajute să ne găsim ținute potrivite pentru înmormântare. Eu îmi luasem o rochie scurtă și mulată din tricot, de culoarea abanosului, cu buzunare ascunse în cusăturile fustei. Era foarte frumoasă, dar nu aveam de gând s-o mai port niciodată.

— Arăți foarte bine. E perfectă, am asigurat-o, ridicând un colț al păturii, invitând-o lângă mine.

Ea s-a așezat și mi-a mângâiat genunchiul în timp ce ne acopeream amândouă.

Acest leagăn fusese dintotdeauna centrul familiei noastre. Ne adunam aici pentru gustările de după ore și pentru bârfe. Părinții mei se întâlneau în acest balansoar o dată pe săptămână, timp de o oră, de-a lungul întregului an. După ce terminam de spălat vasele de Ziua Recunoștinței, ne relaxam cu toții aici cu cărțile noastre preferate și cu păturile noastre călduroase.

Moștenisem această casă ridicol de mare, cu vopseaua ei verde-oliv, mov și albastru marin cu doi ani în urmă, când părinții mei se mutaseră în Washington DC pentru

a fi mai aproape de medicii tatei. Întotdeauna mi-a plăcut la nebunie. Nu exista niciun alt loc pe pământ care să mi se pară mai *acasă*. Dar au existat și momente ca acesta, care m-au făcut să conștientizez faptul că, în loc să se mărească, familia noastră intra la apă.

Mama a tras aer în piept.

— Ei bine, chestia asta e nasoală de tot.

— Cel puțin arătam bine, *deși* e nasol, am subliniat eu.

— Așa fac cei din familia Walton, a fost ea de acord.

Ușa din față s-a deschis din nou și sora mea, Maeve, ni s-a alăturat. Purta un costum taior negru cu pantaloni, cât se poate de serios, și o haină de lână și ținea în mână o cană aburindă de ceai. Arăta drăgălașă ca întotdeauna, dar obosită. Mi-am propus s-o iau la întrebări după înmormântare ca să fiu sigură că nu avea și alte bebele pe cap.

— Unde e Chloe? a întrebat mama.

Maeve și-a dat ochii peste cap.

— Și-a limitat opțiunile la două ținute și mi-a spus că are nevoie de ceva timp să le probeze pe fiecare înainte de a lua decizia finală, a zis ea, înghesuindu-se pe perna de lângă mama.

Nepoata mea era o fashionistă de cel mai înalt nivel. Cel mai înalt nivel de fițoșenie pe care-l putea atinge o fetiță de doisprezece ani cu bani puțini de buzunar din zona rurală a Virginiei.

Ne-am legănat în tăcere preț de câteva momente, fiecare pierdută în propriile amintiri.

— Mai țineți minte când tatăl vostru a cumpărat un brad de Crăciun atât de dolofan că nici măcar nu încăpea pe ușa din față? a întrebat mama, zâmbind.

— Începutul tradiției noastre cu bradul instalat pe verandă, și-a amintit Maeve.

Am simțit o înțepătură de vinovăție. De Crăciunul acesta nu montasem niciun brad pe verandă. Nu aveam brad nici măcar în casă. Doar coronița acum moartă pe care o cumpărasem de la târgul caritabil organizat de școala lui Chloe. Cancerul avusese alte planuri pentru familia noastră.

Mă voi revanșa la Crăciunul următor, am promis. Aici va exista viață. O familie. Râsete, prăjituri, alcool și cadouri prost împachetate.

Asta își dorise tata. Să știe că viața va merge mai departe, chiar dacă el ne lipsea teribil.

— Știu că tatăl vostru a fost cel care îmbărbăta pe toată lumea, a început mama. Dar i-am promis că voi face tot ce-mi stă în putință. Așa că uitați cum vor merge lucrurile. Vom intra în acea casă funerară și îi vom organiza cea mai frumoasă înmormântare pe care a trăit-o vreodată orașul ăsta. O să râdem și o să plângem și o să ne amintim cât de norocoși am fost că l-am avut alături de noi atât de mult timp.

Maeve și cu mine am încuviințat, deja cu lacrimi în ochi. Am clipit ca să nu plâng. Ultimul lucru de care mama sau sora mea aveau nevoie era să aibă de-a face cu o explozie de tristețe din partea mea.

— Pot să aud un „da“? a zis mama.

— Da, la naiba, am răspuns cu voci tremurătoare.

Mama s-a uitat ba la una, ba la cealaltă.

— A fost jalnic.

— Doamne! Îmi pare rău că nu suntem suficient de vesele la înmormântarea tatei, am spus sec.

Mama a băgat mâna într-un buzunar al rochiei și a scos o sticlă roz din oțel inoxidabil.

— Asta ar trebui să te ajute.

— E 9:32 dimineața, a protestat Maeve.

— Beau vin deja, am replicat, ridicându-mi cana.

Mama i-a întins surorii mele sticluța ei elegantă.

— Așa cum îi plăcea tatălui tău să spună: „Nu putem bea toată ziua dacă nu începem chiar acum“.

Maeve a oftat.

— Bine. Dar dacă începem să bem de-acum, trebuie să luăm un taxi până la înmormântare.

— Voi bea pentru asta, am căzut de acord.

— Noroc, tată, a spus ea și a luat o înghițitură din sticluță, strâmbându-se aproape imediat.

Maeve a înapoiat sticluța, iar mama a ridicat-o într-un toast tăcut.

Ușa din față s-a deschis din nou, iar Chloe a țâșnit pe verandă. Nepoata mea purta niște colanți cu model, o pereche de pantaloni scurți de satin mov și o maletă cu guler răsfrânt. Părul ei era strâns în două ciufuri negre, în vârful capului. Maeve pierduse astăzi bătălia cu machiajul, pentru că pleoapele lui Chloe aveau o nuanță stridentă de mov.

— Crezi că ținuta asta va abate prea mult atenția de la bunicul? a întrebat ea, luându-și o poziție cu mâinile în șolduri.

— Doamne sfinte, a mormăit sora mea în barbă și a furat din nou sticluța cu tărie.

— Arăți minunat, scumpo, a spus mama, zâmbind singurei sale nepoate.

Chloe a executat o piruetă.

— Mulțumesc și știu.

Pisica grăsuță și morocănoasă pe care o moștenisem odată cu casa s-a furișat și ea pe verandă, cu mutra ei critică, ca întotdeauna. Sacul ăsta de purici pe jumătate

sălbatic primise numele regal lady Mildred Miaunescu. Cu timpul, acesta fusese prescurtat în Milly Miau Miau. În zilele obișnuite, când trebuia să țip la ea pentru a optsprezecea oară să nu zgârie spătarul canapelei, era doar Miau Miau sau Hei, Ticăloaso.

— Du-te înăuntru, Miau Miau, sau o să rămâi afară toată ziua, am avertizat-o eu.

Pisica nu m-a învrednicit cu vreun răspuns. În schimb, s-a frecat de colanții negri ai lui Chloe și apoi s-a așezat la picioarele ei pentru a fi băgată în seamă, răsfățată.

— Ce scârbos, a remarcat Maeve.

— Grozav. Acum trebuie să-mi epilez colanții, s-a plâns Chloe, bătând din bocanc.

— O să găsec rola de scame, m-am oferit, ridicându-mă din balansoar și împingând ușor mâța cu piciorul până când aceasta s-a întins pe spate, dezvelindu-și burtica rotofeie. Cine vrea vin la micul-dejun?

— Știi cum se spune, a spus mama, trăgând-o pe sora mea în picioare. Chardonnay-ul este cea mai importantă masă a zilei.

Aburul cald, amețitor al alcoolului a început să se risipească în cel de-al doilea ceas al priveghiului. Nu voiam deloc să fiu aici, în fața unei urne din oțel inoxidabil, într-o încăpere cu tapet cu păuni, primind condoleanțe și ascultând povești despre omul minunat care fusese Simon Walton.

De-acum nu vor mai exista povești noi, mi-am dat seama. Tatăl meu cel dulce, strălucitor, bun la suflet și neîndemânatic se dusese. Și nu ne rămăseseră decât amintirile care nu vor reuși niciodată să umple golul pe care absența lui îl lăsa în urmă.

— Efectiv nu știu ce ne vom face fără unchiul Simon, a spus verișoara mea Nessa, urcându-și pe șold un bebeluș dolofan, în timp ce soțul ei se ocupa de băiețelul lor în vârstă de trei ani, care purta papion.

Tatăl meu purta mereu papioane.

— El și mama ta veneau la noi o dată pe lună să aibă grijă de copii pentru ca eu și Will să putem ieși în oraș.

— Îi plăcea la nebunie să stea cu copiii tăi, am asigurat-o.

Părinții mei nu făcuseră niciun secret din faptul că își doreau o casă plină cu membri ai familiei. Din acest motiv cumpăraseră o vilă victoriană cu 18 camere, cu o sufragerie în care să încapă 20 de oameni. Maeve își făcuse datoria și le dăruise o nepoată, dar divorțul și intensa ei carieră juridică s-au pus temporar în calea planurilor de a mai face un copil.

Și apoi eram eu. Eram șefa celei mai bune biblioteci publice din zona celor trei districte, muncind pe brânci pentru a ne extinde catalogul de cărți, programele și serviciile oferite clienților. Dar nu mă aflam deloc mai aproape de căsătorie și de copii acum decât eram când aveam 30 de ani. Adică... la naiba! Cu mult timp în urmă.

Fetița Nessei a făcut un balonaș din salivă, extrem de mulțumită de ea însăși.

— Vai de mine, a spus verișoara mea.

I-am urmărit privirea și am zărit copilul care fugea de tatăl lui, alergând în cercuri în jurul pedestalului pe care se afla urna.

— Ține-o puțin, a spus Nessa, întinzându-mi bebelușa. Mama trebuie să salveze ziua în liniște și cu grație maximă.

— Știi tu, i-am zis copilei, probabil că tatei i-ar plăcea ca fratele tău să verse astăzi cenușa din greșeală. I s-ar părea amuzant.

M-a privit cu o curiozitate de bufniță cu cei mai mari și mai albaștri ochi pe care îi văzusem vreodată. Era în mare parte cheală, cu câteva șuvițe de păr blond, ascunse cu grijă sub o fundă roz stridentă. A întins un pumnisor îmbibat de salivă și și-a trecut degetul peste obrazul meu.

Zâmbetul ei drăgălaș m-a luat prin surprindere, la fel și chicotitul încântat care ieșea de undeva din burtica ei rotundă. Fericirea — acea senzație efervescentă — a bolborosit în străfundul inimii mele.

— Am evitat criza, a spus Nessa, reapărând lângă mine. Ahh, te place!

Verișoara mea și-a luat fiica din brațele mele și am fost uimită să constat că mi s-a făcut imediat dor de povara călduță și zâmbitoare pe care o purtasem. De-a dreptul ametită, am privit micuța familie care se duse să le salute pe mama și pe sora mea.

Auzisem că orologiile biologice ale femeilor încep să ticăie la o simplă răsuflare de copilaș, dar oare poate să pornească o astfel de numărătoare inversă la o înmormântare? Trebuia să fie o premieră.

Bineînțeles că-mi doream o familie. Întotdeauna am presupus că o să-mi fac timp pentru asta... după facultate, apoi după ce m-am angajat prima oară, apoi după ce am obținut slujba de vis în orașul meu natal, apoi după ce am mutat biblioteca în noua sa clădire.

Nu întineream. Ovulele mele nu deveneau, în mod miraculos, mai viabile. Dacă-mi doream o familie, trebuia să încep acum.

Mă rog, la naiba.

Instinctul evoluționist a preluat controlul și l-am măsurat din cap până-n picioare pe Bud Nickelbee când

a ajuns în fața mea și și-a prezentat condoleanțele. Trupul subțire, ca de trestie, al lui Bud era întotdeauna înveșmântat în salopetă. Eu însămi fiind ochelarișă, nu mă deranjau deloc ochelarii lui în stil John Lennon. Dar coada sa lungă și cărunță și planurile sale de a se retrage și de a-și construi un buncăr în Montana, unde să nu poată fi găsit de nimeni, erau totuși de neînțeles.

Aveam nevoie de un bărbat suficient de tânăr ca să-și *dorească* să sufere alături de mine miracolul nașterii unui copil. Preferabil aici, cu un Costco și un Target în vecinătate.

Trezirea la viață a ceasului meu biologic a fost întreruptă de sosirea lui Knox și a lui Naomi Morgan. Băiatul rău și bărbos din Knockemout se îndrăgostise devastator de mireasa fugară când aceasta venise în oraș, anul trecut. Împreună, reușiseră să construiască genul de poveste cu „fericiți până la adânci bătrâneți“ pe care o devoram în cărți în timpul adolescenței... și al primei tinereți... ba chiar săptămâna trecută.

Că tot veni vorba de instincte de perpetuare a speciei, morocănosul Knox, îmbrăcat la costum — cu cravata strâmbă, ca și cum nu s-ar fi obosit să și-o înnoade corect —, era cu siguranță făcut să fie tată. Fratele său cu umerii lui largi, Nash, a apărut în uniformă de polițist în spatele lui Knox. Strângea posesiv mâna logodnicei sale, frumoasa și eleganta Lina. Cei doi frați reprezentau material stelar de făcut copii.

Mi-am revenit din reveria mea reproductivă.

— Vă mulțumesc că ați venit, am spus.

Naomi arăta extrem de feminină și suavă într-o rochie de lână bleumarin, cu părul negru ondulat pe umeri. Îmbrățișarea ei mirosea vag a Pledge de lămâie, ceea ce

m-a făcut să zâmbesc. Când era stresată, plictisită sau fericită, Naomi făcea curățenie. Era expresia dragostei ei. Biblioteca nu fusese niciodată mai curată de când ea preluase rolul de coordonator al activităților de informare comunitară.

— Ne pare foarte rău pentru Simon. A fost un om minunat, a zis ea. Mă bucur că am apucat să-l cunosc de Ziua Recunoștinței.

— Și eu, am spus.

Fusese ultima sărbătoare oficială a familiei Walton acasă la noi. Casa se umpluse până la refuz de prieteni, rubedenii și mâncare. Foarte. Multă. Mâncare. În ciuda bolii sale, tata fusese extrem de fericit.

Amintirea m-a lovit ca un alt val de durere și a trebuit să-mi suprim hohotul urât de plâns pe care am reușit să-l maschez sub un sughit când m-am desprins din îmbrățișarea lui Naomi.

— Îmi cer scuze. Am băut prea mult vin la micul-dejun, am mințit.

Prietena noastră Lina a făcut un pas în față. Avea picioare lungi și fremăta chiar și așa, îmbrăcată în costumul ei sexy cu pantaloni și încălțată cu niște pantofi cu tocuri înalte care-ți lăseau gura apă. S-a strâmbat, apoi s-a înclinat, dându-mi o îmbrățișare ciudată. Lina nu era genul care să atingă pe nimeni altcineva în afară de Nash. Asta m-a făcut să-i apreciez și mai mult gestul.

Însă, dacă oamenii nu încetau să mai fie drăguți cu mine, digul care bloca acel rezervor nesfârșit de suferință avea să cedeze.

— E tare nasol, a șoptit ea înainte de a-mi da drumul.

— Da. Chiar e, am fost de acord, dregându-mi glasul și încercând să-mi stăpânesc emoțiile.

Puteam să fiu furioasă. Furia era simplă și curată și transformatoare, de-a dreptul puternică. Dar nu mă simțeam deloc în largul meu să împărtășesc cu alți oameni emoțiile mai complexe.

Lina a făcut un pas înapoi și a revenit ușor la brațul lui Nash.

— Ce faci după această... petrecere? a întrebat ea.

Știam exact de ce întreba asta. Toți erau acolo pentru mine dacă le-aș fi cerut. La naiba, și dacă nu le-aș fi cerut. Dacă ar fi crezut că am nevoie de un umăr pe care să plâng, de un cocktail bine preparat sau de o podea proaspăt spălată, Naomi și Lina ar fi fost acolo.

— Mama a rezervat o noapte la un centru spa cu niște prietene, iar Maeve organizează o cină în familie în seara asta pentru oaspeții din afara orașului, am spus.

Nu mințeam. Sora mea îi găzduia pe mătușile, unchii și verișorii noștri. Dar plănuisem deja să mă prefac că am o migrenă și să-mi petrec noaptea eliberând torentul de tristețe la adăpostul propriei mele case.

— Hai să ne întâlnim curând. Dar nu la serviciu, a adăugat Naomi cu severitate. Ia-ți liber cât ai nevoie.

— Da. Cu siguranță. Mulțumesc, am spus.

Prietenele mele au trecut mai departe la mama, lăsându-i cu mine pe viitorii tătici ai copiilor lor.

— E al naibii de nașpa, a spus Knox aspru când m-a îmbrățișat.

Am zâmbit, lipită de pieptul lui.

— Nu greșești cu nimic.

— Dacă ai nevoie de ceva, Sloaney Baloney..., a spus Nash, îmbrățișându-mă și el.

Nu era nevoie să termine fraza. Crescuserăm împreună. Știam că mă puteam baza pe el în orice moment. Era valabil

și cu Knox, chiar dacă Knox nu oferea nimic, de fapt. Pur și simplu apăsarea și făcea morocănos vreun gest plin de grijă și apoi se supăra dacă încercam să-i mulțumesc.

— Mulțumesc, băieți.

Nash s-a retras și a cercetat din priviri mulțimea care ieșea din salon și umplea foaierul. Chiar și la înmormântări, șeful nostru de poliție era ca un câine de pază care se asigura că oamenii lui erau în siguranță.

— Nu am uitat niciodată ce a făcut tatăl tău pentru Lucian, a spus el.

M-am încordat. De fiecare dată când cineva menționa numele acestui om, simțeam că-mi răsună un clopot în craniu, rezonându-mi până în măduva oaselor ca și cum ar fi trebuit să însemne ceva. Dar nu era așa. Nu mai însemna nimic. Doar dacă nu cumva faptul că-l uram pe tipul cu pricina însemna „ceva“.

— Da, mă rog, tata a ajutat o grămadă de oameni la viața lui, am zis cu stângăcie.

Era adevărat. Simon Walton le fusese oamenilor avocat, antrenor, mentor și tată. Dacă stau bine să mă gândesc, el și măreția lui erau probabil de vină pentru existența mea actuală, de femeie necăsătorită și fără copii. La urma urmei, cum puteam să-mi găsesc un partener de viață când nimeni nu se ridica la înălțimea relației pe care o avuseseră părinții mei?

— Vorbeam de lup, a spus Knox.

Am privit cu toții la ușa din spatele încăperii care, dintr-odată, părea mică în spatele bărbatului gânditor, îmbrăcat într-un costum scump.

Lucian Rollins. Luce sau Lucy pentru prietenii lui, puțini la număr. Lucifer pentru mine și pentru restul legiunii sale de dușmani.

Uram modul în care corpul meu reacționa în fața acestui om de fiecare dată când intra într-o cameră. O senzație de înfiorare, de parcă fiecare nerv din trupul meu primea în acel moment unul și același stimul.

Puteam accepta acel avertisment biologic vechi de când lumea, care mă avertiza că pericolul era aproape. La urma urmei, nu era nimic sigur în privința aceluși bărbat. Dar nu puteam suporta modul în care furnicăturile se transformau imediat într-un reflex cald, plin de fericire, care spunea *Iată-te, ai venit*. Ca și cum de-abia aș fi așteptat să-și facă apariția.

Mă consideram un adult deschis la minte, destul de matur, care trăia și-i lăsa și pe alții să trăiască. Și totuși, nu-l suportam pe Lucian. Simpla lui existență mă scoatea din minți în toate felurile posibile. Exact de asta îmi aminteam de fiecare dată când îl vedeam, ca și cum ar fi apărut dintr-un loc stupid și disperat din psihicul meu. Până când îmi aminteam că nu mai era băiatul frumos și libertin din visurile mele adolescentine de șoarece de bibliotecă.

Că Lucian, băiatul visător și plin de speranță care purta în suflet o povară mult prea grea, dispăruse. Îi luase locul un bărbat rece, nemilos, care mă ura la fel de mult cum îl uram și eu pe el.

Am avut încredere în tine, Sloane. Și tu mi-ai înșelat această încredere. Ai făcut mai mult rău decât ar fi putut face el vreodată.

Eram alți oameni acum. Ne-am privit în ochi, cu acea recunoaștere reciprocă familiară și deloc comodă.

Era ciudat să am un secret cu băiatul pe care-l iubișem cândva și să-l împărtășesc acum cu bărbatul pe care nu-l suportam. În fiecare interacțiune era un subtext. Un